

Sygn. akt III AUa 297/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA (...)

Sędziowie: SA Magdalena Kostro-Wesołowska (spr.)

SO del. Katarzyna Wróblewska-Dubiel

Protokolant: sekr. sądowy Anna Kapanowska

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2013 r. w Warszawie

sprawy (...) Spółki z o.o.

w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

z udziałem P. O.

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne

na skutek apelacji (...) Spółki z o.o. w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 października 2011 r. sygn. akt XIV U 5320/07

uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie od dnia 11 stycznia 2011r. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu

w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych.

Sygn. akt III AUa 297/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 lipca 2007 r. dla pracownika P. O. będącego obywatelem polskim, który został oddelegowany do pracy poza granicami kraju, zatrudnionego w polskim zakładzie pracy, tj. (...) Sp. z o.o. w W., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. ustalił podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za styczeń, luty i marzec 2005r. w kwotach odpowiednio 78,16 zł i po 2.423,00 zł.

Od powyższej decyzji płatnik składek (...) Sp. z o. o. w W. wniósł odwołanie, w którym podniesiono, iż decyzja organu rentowego jest bezzasadna i podlega uchyleniu, bowiem płatnik w sposób prawidłowy, w oparciu o obowiązujące przepisy ustalał podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie pracownika. Zdaniem skarżącego nie ma ustawowego przepisu stanowiącego, że podstawę wymiaru składki pracownika zatrudnionego za granicą stanowi przeciętne wynagrodzenie krajowe. Wypłacone pracownikowi wynagrodzenie, wymienione w odwołaniu, stanowiło jego przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych. Nadmieniono, iż pracownik nie otrzymywał w tym okresie żadnego innego wynagrodzenia za pracę, w tym wynagrodzenia w walucie obcej, świadczeń w naturze, ani innych nieodpłatnych świadczeń, które stanowiłyby przychód w rozumieniu przepisów o podatku

dochodowym od osób fizycznych, zaś diety przysługujące mu z tytułu podróży służbowej nie stanowiły przychodu podlegającego opodatkowaniu.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania. Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych wezwał do udziału w postępowaniu w charakterze zainteresowanego P. O. (postanowienie z dnia 27 września 2007 r., k-8 a. s.). **Wyrokiem z dnia 27 października 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.** Sąd ustalił, że odwołująca się spółka zawarła z P. O. umowę o pracę za granicą. Podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne tego pracownika została wyliczona od jego płacy podstawowej w kwocie 32 zł za styczeń 2005 r., 1.000 zł za luty 2005 r. i 774 zł za marzec 2005 r. W czasie kontroli przeprowadzonej w spółce organ rentowy stwierdził, iż w celu realizacji kontraktów poza granicami kraju spółka zatrudniała na podstawie umów o pracę polskich pracowników do wykonywania pracy za granicą. Podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników wykonujących pracę za granicą jest osiągany przez nich przychód, pomniejszony o równowartość diet za każdy dzień pobytu za granicą. Zaskarżoną decyzją organ rentowy ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dla zainteresowanego jako pracownika będącego obywatelem polskim oddelegowanym do pracy poza granicami kraju, zatrudnionym w polskim zakładzie pracy. Taki stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie bezspornych twierdzeń stron zawartych w zaskarżonej decyzji, odwołaniu i odpowiedzi na odwołanie. Przy takich ustaleniach Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne. Według Sądu, w niniejszej sprawie kwestią sporną było ustalenie, czy mają zastosowanie przepisy z rozporządzenia Rady Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej. Charakter prawny rozporządzeń (EWG), zdaniem Sądu, można porównać z „ustawą” w wewnętrznym porządku prawnym. A zatem rozporządzenia Rady są aktem prawnym normatywnym, zawierającym regulację generalną i abstrakcyjną, są wiążące we wszystkich swych częściach i tym właśnie różnią się od dyrektyw, które są wiążące w zakresie celu, jaki ma być osiągnięty. Dlatego też, zdaniem Sądu, argumentacja płatnika składek w zakresie, w jakim podnosi, iż powołane w decyzji organu rentowego rozporządzenia (EWG) nie mają w niniejszej sprawie zastosowania w żadnym zakresie, albowiem ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zm.), ani rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.) nie inkorporują, nie powołują, ani nie odwołują się do ich postanowień, jest całkowicie błędna.

Sąd podkreślił, iż powyższe akty prawa krajowego nie muszą bezpośrednio odwoływać się do konkretnych aktów Rady, by mogły zostać zastosowane przepisy międzynarodowe, gdyż Rozporządzenia Rady obowiązują bezpośrednio, a zatem nie jest wymagane, w tym zakresie, wydanie wewnątrzpaństwowego aktu normatywnego transformacji, ani ogłoszenia zgodnego z przepisami prawa krajowego. Sąd zauważył, iż Rozporządzenie Nr 574/72 ustala sposób stosowania rozporządzenia Nr 1408/71 Rady Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej. Argumentacja, iż rozporządzenia te dotyczą innej materii, mianowicie zasad obejmowania ubezpieczeniem społecznym osób przemieszczających się w granicach terytorium Unii Europejskiej, jest całkowicie nietrafna. Terytorium państw członkowskich to terytorium Unii Europejskiej. Zatem z uwagi na powyższe, jak stwierdził Sąd, przedmiotowe Rozporządzenie ma zastosowanie w niniejszej sprawie, a co do stwierdzenia płatnika składek, iż Rozporządzenie nie reguluje podstaw i wysokości składek na ubezpieczenia społeczne, Sąd zauważył, iż podstawa wymiaru składki została wyliczona w oparciu o przepisy prawa polskiego przy zastosowaniu Rozporządzenia, które w niniejszym przypadku wskazuje, kim jest tzw. pracownik delegowany.

W sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił, iż w przypadku ubezpieczonych zostały spełnione warunki delegowania. Zgodnie z art. 14 ust. 1a i b Rozporządzenia Rady 1408/71 pracownik najemny zatrudniony na terytorium Państwa Członkowskiego przez przedsiębiorstwo, w którym jest zwykle zatrudniony i przez które został skierowany do wykonywania pracy na terytorium innego Państwa Członkowskiego, podlega nadal ustawodawstwu pierwszego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem, że przewidywany okres wykonywania tej pracy nie przekracza dwunastu miesięcy i że nie został on skierowany w miejsce innej osoby, której okres skierowania upłynął. Jeżeli praca przedłuża się poza początkowo zakładany okres z powodu niedających się przewidzieć okoliczności i przekracza dwanaście miesięcy, ustawodawstwo pierwszego Państwa Członkowskiego stosuje się nadal, aż do zakończenia pracy, pod warunkiem, że wyrazi na to zgodę właściwa władza Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zainteresowany

jest skierowany lub organ przez tę władzę wyznaczony; o zgodę należy wystąpić przed upływem początkowego okresu dwunastu miesięcy. Jednakże, zgody tej nie można udzielić na okres dłuższy niż dwanaście miesięcy. Z uwagi na powyższe wskazał Sąd, ustawodawca ma tu na myśli pracownika oddelegowanego do innego Państwa Członkowskiego Unii Europejskiej. Dalej Sąd I instancji przytoczył przepis art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, stanowiący, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników stanowi przychód w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągany u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z wyjątkami określonymi w § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998r. Rozporządzenie wyłącza część wynagrodzenia pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców w wysokości równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu, określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, z tym zastrzeżeniem, że tak ustalony miesięczny przychód tych osób stanowiący podstawę wymiaru składek, nie może być niższy od kwoty przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a zatem w 2004 r. nie może być niższy niż kwota 2.290,00 zł, zaś w roku 2005 nie może być niższy niż kwota 2.423,00 zł w wymiarze całego miesiąca. Jednakże ustalona w ten sposób podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników, wykonujących czasowo pracę za granicą, nie może być niższa od kwoty prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy. Sąd również wskazał, że jeżeli praca wykonywana za granicą nie jest wykonywana przez cały miesiąc, podstawa wymiaru składek ulega pomniejszeniu zgodnie z dyspozycją art. 18 ust. 9 i 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Ponieważ decyzja wydana przez organ rentowy jest zgodna z prawem Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożyła odwołująca się spółka. Apelująca zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając: - naruszenie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161 poz. 1106 ze zm.), który to przepis jest niezgodny z powołaną normą ustawy. Wskazując na taki zarzut apelująca wniosła o zmianę wyroku przez uwzględnienie odwołania i uchylenie decyzji, od której odwołanie to zostało wniesione. W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że zaskarżony wyrok jest wadliwy, a uzasadnienie nie dotyka istoty sprawy. Podstawę prawną rozstrzygnięcia w sprawie muszą stanowić, według skarżącej, wyłącznie przepisy art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1 (tj. pracowników) stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 (tj. przychód w rozumieniu przepisów o podatku od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej i służby), z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12. Definicja przychodów pracowniczych w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych osiągniętych przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy jest zawarta w art. 11 i 12 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Art. 11 ust. 1 tej ustawy stanowi, że przychodami są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń. Art. 12 ust. 1 określa, że za przychody ze stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych. Jednakże opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają wszelkiego rodzaju dochody, z wyjątkiem dochodów wymienionych w art. 21 (art. 9 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych), a art. 21 ust. 1 pkt 20 (w brzmieniu obowiązującym w 2005 r.) stanowił, że wolne od podatku dochodowego są części dochodów osób przebywających czasowo za granicą i uzyskujących dochody ze stosunku pracy, z wyjątkiem

wynagrodzenia uzyskiwanego przez członka służby zagranicznej, w wysokości stanowiącej równowartość diety z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju, określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, za każdy dzień, w którym była wykonywana praca; zwolnienie dotyczy dochodów nieprzekraczających rocznie równowartości trzydziestu diet. Z powołaniem podstawy art. 21 ustawy systemowej (minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru składek, z uwzględnieniem ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1, oraz wyłączenia z podstawy wymiaru składek niektórych rodzajów przychodów) Minister Pracy i Polityki Socjalnej wydał w dniu 18 grudnia 1998 r. rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. nr 161, poz. 1106). Rozporządzenie to powołuje w § 1 zasadę z art. 18 ust. 1 ustawy systemowej, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągniany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy. W § 2 ust. 1 pkt 16 (w brzmieniu obowiązującym od dnia 30 stycznia 2004 r. na podstawie rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 stycznia 2004 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, Dz. U. Nr 14, poz. 124) rozporządzenie ma następującą treść: „Podstawy wymiaru składek nie stanowią następujące przychody - (pkt 16) część wynagrodzenia pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, z wyłączeniem osób wymienionych w art. 18 ust. 12 ustawy - w wysokości równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu, określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, z tym zastrzeżeniem, że tak ustalony miesięczny przychód tych osób stanowiący podstawę wymiaru składek nie może być niższy od kwoty przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy.”. Zdaniem apelującego, § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia jest niezgodny z art. 18 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 9 ustawy systemowej w przypadkach uzyskiwania przez pracownika zatrudnionego przez polskiego pracodawcę za granicą wynagrodzenia, tj. przychodu w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, a więc z uwzględnieniem kwot wolnych od podatku na podstawie art. 21 ust. 1 tej ustawy, niższego niż kwota przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy systemowej. Według skarżącego, do kwot przychodu podatkowego pracownika niższych niż, np. kwota 2.290 zł miesięcznie w roku 2004 (np. kwoty przychodu 2.000 zł) nie mogą być dodawane żadne kwoty, które prowadziłyby do ustalenia podstawy wymiaru składek w takiej kwocie przeciętnego wynagrodzenia. Nie ma w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych ani w żadnym innym akcie ustawowym przepisu stanowiącego, że podstawę wymiaru składki pracownika zatrudnionego za granicą stanowi przychód nie niższy niż przeciętne wynagrodzenie krajowe. Ograniczenie wyłączenia z podstawy wymiaru składek w sposób określony w części ostatniej § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia w stosunku do wszystkich pracowników, a nie tylko do tych, których przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych są wyższe niż kwoty przeciętnego wynagrodzenia, stanowi naruszenie (przekroczenie zakresu) przez Ministra Pracy i Spraw Socjalnych upoważnienia ustawowego określonego w art. 21 ustawy systemowej. W piśmie procesowym z 11 października 2011 r. spółka wniosła, aby Sąd Okręgowy przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w zakresie, w jakim dotyczy pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, uzyskujących przychody niższe niż przeciętne wynagrodzenie - z art. 18 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i w związku z art. 9 ust. 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. Według apelującej Sąd niezasadnie wniosku tego nie uwzględnił. **Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.** Postępowanie przed Sądem Okręgowym dotknięte jest nieważnością poczynając od rozprawy przeprowadzonej w dniu 11 stycznia 2011 r. i w warunkach nieważności postępowania zapadł zaskarżony wyrok, bowiem będący stroną niniejszego postępowania pracownik P. O. (ubezpieczony w znaczeniu materialnym), będący tak, jak i płatnik składek adresatem spornej decyzji, a zatem będący inną osobą, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja (art. 477¹¹ § 1 k.p.c.), został pozbawiony możliwości obrony swoich praw. Miało to miejsce, ponieważ Sąd Okręgowy pominął, że

poczynając od zawiadomienia o terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 11 stycznia 2011 r. - które wprawdzie podlegało dwukrotnemu awizowaniu – zawiadomienia dla ubezpieczonego zwracane były z adnotacją (czyżną dwukrotnie, w tym na części przesyłki nazwanej „potwierdzenie odbioru”) doręczającego, że przesyłki nie doręczono z tej przyczyny, iż adresat wyprowadził się, jest wymeldowany (k-41, k -49 a.s.), adresat wyprowadził się (k-58 a.s.). Taką też adnotacją „adresat wyprowadził się” opatrzone było zawiadomienie o terminie rozprawy wyznaczonym na 27 października 2011 r. (k-69 a.s.), a mimo to uznając, iż P. O. nie odebrał awizowanego zawiadomienia Sąd Okręgowy przeprowadził rozprawę (protokół k – 76 a. s.), po zamknięciu której zapadł skarżony wyrok. W sprawie, co jest istotne, przed zawiadomieniem o terminie rozprawy wyznaczonym na 11 stycznia 2011r., jako pierwszym opatrzonym informacją o wyprowadzeniu się ubezpieczonego, uprzednio na adres w T. ul. (...) (wynikający z akt dołączonych przez organ rentowy) nie doręczono żadnej przesyłki w sposób właściwy bądź zastępczy (art. 135 i art. 138 k.p.c.). Miały miejsce dwukrotne doręczenia w trybie doręczenia przez awizo, przewidzianego w art. 139 § 1 k.p.c., a więc brak jest możliwości uznania, że ubezpieczony został skutecznie pouczony o obowiązku zawiadamiania sądu o każdej zmianie swego zamieszkania ze skutkami wynikającymi z art. 136 § 2 k.p.c. W sprawie zatem doszło do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 214 § 1 k.p.c., bowiem Sąd ten, mimo iż powinien, nie stwierdził nieprawidłowości w doręczeniu zawiadomień i rozprawa nie uległa odroczeniu, a uchybienie to miało wpływ na możliwość działania ubezpieczonego, który wobec niedoręczenia pism sądowych i zawiadomień o rozprawie nie miał możliwości podjęcia obrony swoich praw. Pozbawienie strony możliwości obrony jej praw skutkuje nieważnością postępowania po myśli art. 379 pkt 5 k.p.c., braną pod uwagę – w granicach zaskarżenia – przez Sąd Apelacyjny z urzędu z mocy art. 378 § 1 k.p.c. Trzeba przy tym podkreślić, że uczestnictwo w procesie, podejmowanie czynności procesowych, udział w rozprawach i innych czynnościach jest prawem, nie zaś obowiązkiem strony (chyba że co innego wynika z przepisów) i nie musi ona z tego przywileju korzystać, obowiązkiem sądu jest natomiast zapewnienie jej takiej możliwości (por. uzasadnienie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r., sygn. akt III UZ 24/11, LEX nr 1129130).

Zgodnie z art. 386 § 2 k.p.c., w razie stwierdzenia nieważności postępowania sąd drugiej instancji uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Kierując się wskazanymi powyżej względami Sąd Apelacyjny uznał, że wyrok w sprawie został wydany w warunkach nieważności postępowania, wobec powyższego orzeczenie to podlega uchyleniu, a postępowanie zniesieniu poczynając od dnia 11 stycznia 2011 r., sprawa zaś przekazaniu do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Apelacyjny ustalił przy tym, że P. O. od 10 stycznia 2011 r. jest zameldowany na pobyt stały w W. przy ul. (...) (k – 109 a.s.) i 20 marca 2013 r. przesyłkę sądową, zawierającą apelację, osobiście odebrał (k – 111 as.), tak jak i zawiadomienie o terminie rozprawy apelacyjnej. **Kierując się powyższymi względami Sąd Apelacyjny z mocy art. 386 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.**

Sędziowie: PRZEWODNICZĄCY:

M. W. G. G.

K. D.